

B L O K K I

2 / 2017

NOKKAHUILU-
TAPAUKSIA
KULUNEELTA
SYKSYLTÄ

TUNNELMAPALAT
NOKKAHUILUN
HUOLTOKURSSILTA

ILMIANNA
NOKKISOPE

PUHEENJOHTAJAN NUIJA

Kohti tasalukua

Suomen nokkahuiluseura ry hyväksyttiin Patentti- ja rekisterihallituksen yhdistysrekisteriin 12.9.2008. Seuran menneitä toimintaa ollaan luodattu aikaisemmissa pääkirjoituksissa, joten keskitytään tässä tulevaan.

Ensi vuodelle on tiedossa ainakin kaksi suurta panostusta. Ensimmäinen niistä on yhteistyössä Oulun vanhan musiikin yhdistyksen kanssa järjestettävä tapahtuma lauantaina 20.1.2018. Päivä tarjoaa lasten ja nuorten katselmuksen, koulutusta katselmuksen osallistujille sekä monipuolisen konsertin. Tämä on ensimmäinen kerta kun seura järjestää toimintaa pohjoisemmassa Suomessa, joten tervetuloa sankoin joukoin!

Ensi vuoden lokakuun viimeisenä viikonloppuna järjestettävä Nokkahuilupäivä tarjoaa maailmanluokan konsertin. Jo täksi vuodeksi suunniteltu huippuvierailu toteutuu ensi vuonna kun Helsinkiin saapuu Salzburgissa sijaitsevan Mozarteum-musiikkikorkeakoulun vanhan musiikin linjanjohtaja ja professori, nokkahuilisti Dorothee Oberlinger. Oberlinger on yksi maailman johtavista nokkahuilisteista, ja on todella hienoa saada hänet Suomeen juhlistamaan seuran kymmenvuotista taivalta. Vierailu toteutetaan tiiviissä yhteistyössä Taideyliopiston Sibelius-Akatemian kanssa. Nokkahuilupäivästä tiedotetaan tarkemmin hieman lähempänä.

Hyvää uutta vuotta!

Eero Saunamäki
puheenjohtaja@nokkahuilu.fi

TÄSSÄ NUMEROSSA

Puheenjohtajan nuija	2
Raportti nokkahuilun huoltokurssista	3
Syksyn 2017 nokkahuilutapauksia	6
Ilmianna nokkisope	10

Suomen nokkahuiluseura ry

Perustettu vuonna 2008
Kotipaikka: Helsinki
Jäsenmäärä (12/2017): 87

Hallitus kaudella 2017:

Eero Saunamäki, puheenjohtaja
puheenjohtaja@nokkahuilu.fi
Sini Vahervuo, varapuheenjohtaja
Anna Saunamäki, sihteeri
sihteeri@nokkahuilu.fi
Reetta Varjonen-Ollus,
talousvastaava
Petri Arvo, jäsen

BLOKKI

Suomen nokkahuiluseura ry:n lehti
2/2017, 29.12.2017

Tämän numeron tuottivat:
Anna Saunamäki (päätoimittaja)
Eero Saunamäki
Timotej Kovacic

sihteeri@nokkahuilu.fi
www.nokkahuilu.fi

RAPORTTI NOKKAHUILUN HUOLTOKURSSISTA

Teksti: Timotej Kovacic
Kuvat: Eero Saunamäki

Kuultuani, että Suomen nokkahuiluseura järjestää nokkahuilun huoltokurssin Sibeliuksen Akatemiassa, kiinnostuin välittömästi. Saapuessani kurssipäivänä tyylikkään T-talon portaikon eteen tapasin muut kurssilaiset odottamassa oven edessä. Paikalla oli sekä musikin ammattilaisia että harrastelijoita.

Ehdimme jutella vasta hetken, kun oven eteen ilmestyi Suomen nokkahuiluseuran puheenjohtaja Eero Saunamäki. Hänen mukanaan tuli ystävällinen opettajahahmo, joka kantoi kädessään poikkeuksellisen pitkää matkalaukkuja. Menimme yhdessä pienehköön luentosaliin, joka oli täytetty soittimilla – kaksi cembaloa keskellä salia, yksi klavikordi seinän vieressä, violone koteloineen takanurkassa, tuolit ja pöydät pinottu kömpelästi etuseinää vasten.

Eero kehotti meitä järjestämään paikat ja

tilassa syntyi historian tehokkaimmat spontaaniset siivoustalkoot – soittimet työnnettiin nurkkiin, pöydät laitettiin sivuun ja tuolit aseteltiin ympyrään. Opettaja matkalaukkuineen asettui valkotaulun eteen ja Eero esitteli meille Taavi-Mats Uttin, virolaisen nokkahuilurakentajan ja soittajan. Eero pakeni tämän jälkeen harjoittelemaan konserttiaan (ks. juttu sivulta 6, toim. huom.) varten ja Taavi-Mats aloitti luennon englannin kielellä.

Luennon ensimmäinen osa painottui nokkahuilurakennuksen historiaan. ”Jokaisen nokkahuilistin on hyödyllistä tietää soittimen historiasta”, Taavi-Mats perusteli. Hän on tutkinut maailman vanhinta säilynyttä nokkahuilua, joka on arviolta 800 vuotta vanha ja löydetty hänen kotimaastaan, Virossa. Soitin on säilynyt erittäin hyvässä kunnossa johtuen siitä, että löytämispaikkana oli – kaikista mahdollisista paikoista – keskiaikainen käymälä! Ei tiedetä, miten soitin on joutunut sinne – ehkä joku kyllästynyt naapuri oli repinyt tämän paikalliselta pillinsoittajalta irti ja heittänyt pönt-

töön tai epäonninen soittaja oli pudottanut sen vessakäynnin aikana vahingossa alas. Joka tapauksessa soitin on arvokas yhteys keskiajan musiikin maailmaan.

Keskiajasta siirryttiin renessanssiin, joka on Taavi-Matsin mukaan nokkahuilurakennuksen kulta-aikaa: ”Renessanssiajalla nokkahuilu oli yhtä tärkeässä asemassa kuin ihmisen ääni. Nokkahuilulla soitettiin kuoromusiikkia, teoksia äänelle ja continuoille, tanssimusiikkia sekä hovimusiikkia. Useimmat renessanssiajan musiikkiteokset sopivat täydellisesti nokkahuiluyhtyeelle. Tämä ei ole sattumaa.” Taavi-Mats avasi jättimäisen matkalaukkunsa ja otti esille kaksi erikokoista nokkahuiluryhmää. Toinen niistä oli trio ja toinen kvartetti, jossa oli alton ja basson lisäksi kaksi tenorinokkahuilua.

Taavi-Mats selitti, että renessanssiajan rakentajaperheet osasivat rakentaa yhtä tarkasti ja tasalaatuisesti kuin nykyajan rakentajatkin ja lisäsi, että soittimet oli aina valmistettu yhteenä ja tarkoitettu yhdessä soitettavaksi.

"Katsokaa näitä kahta tenoria. Ne ovat ulkonnäöltään identtiset, mutta ääneltään aivan erilaiset". Hän otti toisen tenorin telineestä ja soitti sillä muutaman sävelen. Soitin kuulosti kylmältä ja yksinkertaiselta, Taavi-Matsin mukaan "tylsältä perushuilulta". Sitten hän soitti vielä toista tenoria – esiin tuli erittäin kirkas, soiva ääni, jossa oli torvimaista värinää. "Niin kuin kahdella eri laulajalla, näilläkin soittimilla on jokaisella oma äänensävynsä. Tämä antaa yhtymusiikkiin väriä ja mielenkiintoa, mikä puuttuu nykyajan tehdasvalmisteisia soittimia soittaessa kokonaan", Taavi-Mats selitti.

Barokki oli Taavi-Matsin mukaan paljon tylsempi aika, mutta saimme kuulla, että suosituin materiaali soitinrakennuksessa oli silloin eebenpuun lisäksi norsunluu. "Nykyaikana halutaan sisustuksessa luonnon sävyjä ja puun paljasta pintaa. Barokin aikana luonto oli jokapäiväistä ja tylsää. Ihmiset halusivat epäluonnollisia värejä ja rajuja kontrasteja – valkoista ja mustaa!"

Pikaisen kahvitauon jälkeen, historiaosion loppuessa Taavi-Mats huomautti, että nykypäivänä on yhä vaikeampaa kohdata alkuperäisiä soittimia museoissa. Hän jakoi huoleni nokkahuilunrakentajien kädentaitojen ja tarkkojen replikoiden häviämisestä. "Tehdasvalmisteiset soittimet ovat kelpoja ja tasalaatuisia joka paikanhöyliä. Niistä kuitenkin puuttuu se tarkoituksenmukainen erinomaisuus, joka antaa musiikille sisältöä ja kontekstia."

Tämän jälkeen kävimme läpi lyhyen oppimäärän nokkahuilunrakennuksen teknisistä seikoista. Puhuttiin siitä, miten ääni nokkahuilussa muodostuu, miten nokkahuilujen rakenne vaikuttaa äänensävyyn ja kuinka virittäminen käytännössä tapahtuu. "Nokkahuilujen rakentaminen on enemmän taide- kuin tiedelaji. Nokkahuilun virettä, äänensävyä ja laatua soittimena määrittävät kymmenet eri tekijät, joiden on oltava herkässä tasapainossa. Jokainen kappale on oma yksilönsä johtuen puun muuttuvasta luonteesta." Taavi-Mats oli jyrkästi sitä mieltä,

että koneellinen käsittely ja massatuotanto eivät voi korvata rakentajan harjaantunutta kättä ja harkintaa.

Loppukurssi kului perusteellisen käytännön osion parissa, jonka aikana saimme purkaa, analysoida, siistiä ja parantaa mukana tuomiamme nokkahuiluja. Taavi-Mats opetti meille monta käytännön konstia, joista osa oli suorastaan yllättäviä. "Nokkahuilun voi pestä ihan hanan alla", hän vakuutti ja saman tien siirryttiin käytävälle, jossa hän pesi erään soittokaverini soittimen puhtaaksi lavuaarissa. Taavi-Matsin mukaan valmistajien hoito-ohjeet eivät yleensä ole parhaita: "He olettavat, ettei käyttäjä osaa olla varovainen". Monen näyttämänsä keinon jälkeen Taavi-Mats huomautti: "Älkää vaan syytäkö minua, jos teidän takuunne ei ole enää voimassa!"

Aika kului nopeasti ja kurssin loputtua osa jäi keskustelemaan Taavi-Matsin kanssa nokkahuilurakennuksen tulevaisuudesta. Nokkahuilurakentajia on jäljellä enää kourallinen ja suurin osa heistä eläköi-

tyy lähiaikoina. Kuka valmistaa soittimia parin vuosikymmenen päästä? Kuka antaa meille arvokkaita huoltovinkkejä? Olen todella kiitollinen, että tällaisia kurseja järjestetään.

Taavi-Mats kertoo nokkahuilun rakenteesta.

Mielenkiintoinen huoltokurssi keräsi runsaasti osallistujia.

SYKSYN 2017 NOKKAHUILUTAPA- UKSIA

Koonnut: Eero Saunamäki

Tämän syksyn aikana Suomessa on kuultu monta poikkeuksellista nokkahuiluprojektia. Näitä olivat mm. nokkahuilukvartetti Bravaden *Jotta näkisin sinut paremmin* -esitys, barokkiyhtye Cornucopian *Superborea* sekä oma panokseni, Jukka Tiensuun nokkahuilukonsertto *Appon* kantoesitys. Otin yhteyttä projektien taiteilijoihin ja tiedustelin mistä projekteissa oli kyse.

Bravade & co.: Jotta näkisin sinut paremmin
Projektista kertoo Pauliina Fred.

Jotta näkisin sinut paremmin -esitys Helsingin Juhlaviikoilla, Kansallisoopperan Alminsalissa 21.8.2017 oli monitaiteellinen pläjäys, jossa mukana olivat Bravade-kvartetin lisäksi tanssijat Elina Häyrynen ja Jukka Tarvainen, ohjaaja Elina Lajunen, valosuunnittelija Hanna Käyhkö sekä sound engineer Timo Kurkikangas. Ensimmäinen

puoliaika sisälsi vanhaa musiikkia sekä Sebastian Fagerlundin kvartettille säveltämän *Windways*-teoksen ja toinen puoliaika Antti Auvisen videoteoksen *Ayre Bravadelle*.

Idea *Jotta näkisin sinut paremmin* -esityksestä syntyi aloitteestani. Sain idean nähtyäni Oslon oopperan pienellä näyttämöllä tanssijoista ja tanssijoiden identiteetistä kertovan esityksen. Heräsi ajatus tehdä Bravadesta esitys, joka tuo aivan uudella ja moniulotteisella tavalla meidät ja musiikkimme lähemmäksi yleisöä. Halusimme myös jatkaa hedelmällistä yhteistyötä tanssijoiden kanssa, jotka esiintyivät vuonna 2014 poikkitaiteellisessa levyjulkistuskonsertissamme. Tällä kertaa teokseen solasti luontevasti myös säveltäjä Antti Auvisen uusi teos *Ayre* nokkahuilukvartetille ja videolle. Videon kuvaukset tehtiin keväällä 2016 Kaapelitehtaalla ja siitä saakka on teos kulkenut kanssamme kohti Helsingin Juhlaviikkojen esitystä Alminsalissa 21.8.

Jotta näkisin sinut paremmin yhdisteli renes-

sanssi- ja barokkimusiikkia oman aikamme uuteen taidemusiikkiin. Konsertissa musiikin lisäksi myös tanssi, valosuunnittelu ja videotaidet yhdistyivät luontevasti kokonaisuuteen. Monitasoinen esityksemme muodosti puhuttelevan, rikkaan ja taiteellisesti sekä teknisesti korkeatasoisen konserttikokonaisuuden. Draamallisen konserttikokonaisuuden punaisena lankana kulki Minna Lindgrenin tekemät haastattelut, joita kuultiin teosten väleissä. Yleisö pääsi hiukan sisälle taiteilijoiden ajatuksiin muusikoudesta, peloista, rooleista ja elämästä yleensäkin.

Antti Auvisen teos käsittelee rajoja, rajattomuutta ja rooleja, joihin ajaututaan. Teemat ovat paikoin raskaita – säveltäjä kertoo teoksestaan näin:

"Tämän biisin luonne on tumma ja ehkä toivoa vailla. Välillä mekaanista, maanisdepressiivisesti purskahtelevaa, jopa hurmoksellista messuamista. Tuhoon tuomittua, luonnollisesti. Lohduttomuutta vääjäämättömän tragedian ja väkivaltaa synnyttävän vaihtoehdottomuuden

edessä. Pisaroita, konkreettisia pisaroita, hikeä vai kyyneliä vai jotain muuta? Ainakin pisarat generoivat pulsseja, rytmiä." Auvinen kuvaili.

Idea esityksestä nostettiin pöydälle keväällä 2013, kun tunnusteltiin Bravaden jäsenien haaveita ja tulevaisuuden visioita. Syksyllä 2014 haimme Koneen Säätiön apurahaa ja sitä saimme. Sen jälkeen tie oli vielä kivinen, sillä rahaa piti saada enemmän. Projekti laajeni alkuperäisestä suunnitelmasta jonkin verran ja esityspaikkaa ja yhteistyökumppania oli vaikea saada. Yhteistyö Juhlaviikkojen kanssa alkoi jo jouluna 2015, mutta taiteellisen johtajan vaihtuessa prosessi vei suunniteltua enemmän aikaa.

Projekti eli, sai siivet ja ponnahti sellaiselle levelille, että Bravaden tytöt eivät itsekään meinanneen pysyä mukana - jalat nousivat maan pinnalta konkreettisesti viimeistään silloin kun meidät ripustettiin Kaapelitehtaan katosta roikkumaan köysitaiteilija Tinttu Henttosen toimesta! Projektin myötä saim-

me unohtumattomia ja ainutlaatuisia kokeimuksia, ns. vauhtia ja vaarallisia tilanteita sekä taiteellisesti tärkeitä oivalluksia, hetkiä ja yhteistyötä avoimessa ja inspiroivassa työyhteisössä. Lopputulos oli juuri sitä, mitä villeimmissä unelmissamme joskus haaveilimme.

Projektia aletaan myydä aktiivisesti ulkomaisille festivaaleille kevään 2018 kuluessa. Ja eiköhän taas pölyn laskeuduttua ja akkujen latauduttua kvartettimme kehitä jotain uutta tämänsuuntaista lisää. Uteliaisuus, jäämähtyneisyyden pelko, levottomuus ja luot-toihmiset, joiden kanssa haluaa tehdä lisää mielenkiintoisia projekteja ajavat meidät luultavasti taas jonnekin narun päähän, kuilun reunalle ja totuuden ja kauneuden etsintään.

Katso projektin promo-video YouTubeista: youtu.be/GSO5LGWfbd4

Eero Saunamäki ja Jukka Tiensuun nokkahuilukonsertto Appo

Kantaesitin Suomen ensimmäisen konserton nokkahuilulle ja sinfoniettakokoonpanolle Ritarihuoneella Helsingissä 6.11.2017 osana PianoEspoo-festivaalia. Orkesterina toimi kamariorkesteri Avanti!, jota Tomas Djupsjöbacka johti. Teoksen sävelsi Jukka Tiensuu, ja itse toimin soittamisen lisäksi teoksen tilaajana ja rahanhankkijana.

Olin pyöritellyt ideaa suomalaisen nokkahuilukonserton tilaamisesta jo suunnilleen kymmenen vuotta sitten, eri säveltäjien kanssa. Yksi virstanpylväs asiassa saavutettiin vuonna 2011 kun kantaesitin Juha Pistolta tilaamani konserton nokkahuilulle ja puhallinorkesterille. Minulla oli kuitenkin intoa päästä soittamaan myös sinfonisempien kokoonpanojen kanssa, ja törmättyäni Jukka Tiensuuhun erään konsertin jälkeen aloin varovaisesti tiedustella häneltä nokkahuilukonserton säveltämisen mahdollisuutta. Tämä tapahtui keväällä 2011, joten pitkä matka tuli kuljettua ennen varsinaista kantaesitystä!

Tiesin, että Jukka tekee erittäin mielenkiintoista musiikkia. Hän oli aiemmin jo säveltänyt nokkahuilulle ja pidin hänen musiikistaan kovasti. Jukka on myös säveltäjänä tunnettu, joten oli erittäin luontevaa lähteä ajamaan konserttoasia nimenomaan hänen kanssaan.

Hain apurahoja kaikista mahdollisista paikoista vuodesta 2011 vuoteen 2015, jolloin Suomen kulttuurirahasto päätti viimein myöntää hankkeelle tukea. Vasta tuolloin pääsimme konkreettisesti suunnittelemaan projektia, sillä Jukka ei voinut ilman rahoitusta sitoutua sävellystyöhön. Kantaesityksen piti alun perin tapahtua muistaakseni vuonna 2016, mutta näillä asioilla on tapana hieman myöhästyä...

SKR:n myöntämän apurahan jälkeen sain lisärahoitusta parilta muultakin taholta, ja pystyin viimein tekemään sopimuksen sävellyksen tilaamisesta. Yhteistyöorkesteria ja kapellimestaria olin kartoittanut jo monen vuoden ajan, mutta heidän vakuuttamisessa nokkahuilun mah-

dollisuuksista ei ollut helppoa. Kari Kriikku ja Avanti! ovat tehneet paljon Jukka Tiensuun kanssa yhteistyötä, ja he olivat jo varhaisessa vaiheessa kiinnostuneita konsertosta. Lopulta Avanti! sai mukaan konsertin järjestäjäksi myös PianoEspoo-festivaalin, ja homma alkoi olla kasassa. Nuotin sain juuri syysloman aluksi n. kuukautta ennen kantaesitystä, joten ihan rauhassa se loma ei sitten kuitenkaan mennyt!

Alkuperäisestä aikataulusta venyttiin monta vuotta, mutta loppujen lopuksi sain sen mitä olin lähtenyt hakemaan: loistavan suomalaisen teoksen nokkahuilulle ja sinfonietalle hyvältä ja tunnetulta säveltäjältä. Bonuksena tuli vielä festivaaliorganisaation markkinointi, joka toi salin täyteen ihmisiä sekä laadukas, YLEn tekemä konserttitallenne.

Jukka Tiensuun kanssa minulla ei ole uusia projekteja tiedossa, mutta toivon toki saavani lisäesityksiä Appo-nokkahuilukonsertolle. Konserttoprojektit jatkuvat ensi syksynä kun kantaesitän Jouni Hir-

velän nokkahuilukonsertton Kymi Sinfonietan kanssa. Tervetuloa kuuntelemaan!

Katso pieni pätkä kaudenssia YouTubesta: youtu.be/7uHnFCOCQmw

Barokkiyhtye Cornucopia: Superborea

Projektista kertoo Pekka Silén.

Superborea lähti liikkeelle, kun Cornucopia oli kesällä 2015 päättänyt tilata Juha T. Koskiselta sävellyksen. Heti ensitapaamisella Sellon kahvilassa Juha ja minä päädyimme siihen, että mukana konsertissa on vanhaakin musiikkia. Ehdotin Rameauta, Les Boreades-oopperan musiikkia – nämä sopivat. Ehdotin mukaan tanssijoita – sekin sopi. Kevään 2016 aikana saatiin musiikkikokonaisuus kokoon ja järjestykseen, välillä Berliinissä saman pöydän ääressä, useimpien kuitenkin mailaten ja skaipaten, olimmepa sitten Japanissa, Balilla tai Taiwanilla. Mukaan päätettiin kutsua Cornucopian vakimiehityksen lisäksi soittamaan viulistti Hannu Vasara, tanssimaan ja koreografioimaan Janne Marja-Aho ja Kaisa

Torkkel, visuaalista maailmaa luomaan Kimmo Karjunen ja äänisuunnittelua Jaakko Kulomaa. Tosi hyvä tiimi, täytyy sanoa, ihan alkusuunnittelusta aina harjoitusten ja esitysten tiimellykseen asti. Meillä ei ollut ohjaajaa, vaan jokainen vastasi ennen kaikkea omasta tontistaan. Koreografi Kaisa ja säveltäjä Juha kyllä panivat esityksen kokonaisuutta sopivasti järjestykseen.

Apurahaakin saatiin sopivaan aikaan (Kiitos SKR, Taike ja Sibeliusrahasto!), joten päästiin käytäntöön: vaikeinta oli aikataulujen sovittaminen työryhmän kesken ja esityspaikan, Cirkon kanssa. Löytyi kesätreeniperiodi kesäkuussa 2017, jolloin suuri osa musiikista ja tanssista jo saatiin pakettiin, ja viikon marraskuinen periodi Cirkossa, jonka aikana Kimmo sai Cirkon välkehtimään valoilla ja heijastuksilla, jo muutkin osat loksautettiin lopullisesti kohdalleen.

Lopullisesti? ei ehkä kuitenkaan: kun etsitään uusia esityspaikoja ja toivottavasti löydetäänkin, jo tila tekee esityksestä erilaisen. Koreografia saat-

taa muuttua. Musiikillinen runko, joka pohjalte oli päätetty ja jota tuskin ollenkaan harjoitusten aikana muutettiin, tuskin enää muuttuu, sen verran hyvän kokonaisuuden Juhan ja Jean-Philippen musiikit muodostavat. Juhan sävellykset muuten kaikki pohjautuvat ainakin jollakin tavalla Rameaun musiikkiin, ja mukana on myös vaikutteita no-teatterista.

Kun ison proggiksen tekee ihan itse eli työryhmässä, huomaa miten paljon erilaisia käytännön asioita on tehtävänä. Tuotantoon tuli loppukuukausiksi avuksi Terhi Amberla, ja tämä helpotti monien mutkien ratkaisuja. Kaikki hoitui, mutta vielä tarkempia deadlineja pitää työryhmän kesken asettaa, jotta ei tule hoppua missään vaiheessa kellekään. Neljä kertaa saatiin sadan hengen sali lähestulkoon täyteen, joten tyytyväinen saa kyllä olla myös tiedotukseen. Tyytyväisiä ollaan, koko työryhmä, ja nyt uskaljetaan jo katsoa esityksestä valmisteilla olevaa tallennettakin.

Katso Superborean promovideo YouTubesta:

youtu.be/Ay3SuJNznQ

**SUOMEN
NOKKAHUILUSEURA
10 VUOTTA
2018**

**JUHLAVUODEN
TAPAHTUMIA:**

**Nuorten nokkahuilistien katselmus,
koulutusiltapäivä ja
nokkahuilukonsertti
Oulussa
20.1.2018**

**Nokkahuilu-
päivä ja
Dorothee
Oberlinger
lokakuun viimeisenä
viikonloppuna
Helsingissä**

www.nokkahuilu.fi

ILMIANNA NOKKISOPE

Ilmianna nokkisope -juttusarjassa haastatellaan nokkahuiluopettajia eri puolilta Suomea. Kysymykset ovat kaikille samat, ja kukin haastateltava ilmiantaa yhden kollegan seuraavaan lehteen. Tällä kertaa haasteen vastaanotti **Petra Aminoff** Espoon musiikkiopistosta.

Kuvaile itseäsi opettajana kolmella sanalla.

Nopea, puhelias, säestävä.

Mikä opetustyössä on parasta?

Oppilaiden kasvun seuraaminen ja hauskanpito musiikin kera.

Entä vähemmän mukavaa?

Aikataulusäätö.

Suosikkikappaleesi alkeisohjelmistosta?

Tuhkimo kolmella sävelellä – ei kun lasten omat improt!

Unohtumattomin tilanne opetustyössäsi?

Kikatukset ja hepulit.

Parasta vastapainoa työlle?

Hiljaisuus ja luonnon rauha.

Kuvaile jotain hauskaa/erikoista yksityiskohtaa opetusluokassasi.

David Bowie huilun kera -juliste.

Kenet ilmiannat seuraavaan lehteen?

Entisen oppilaan, nykyisen kollegan Sini Vahervuon.

